

Min styrka är din svaghet.

Ibland så får jag svårt att sitta still. Det kliar i kroppen och det krampar i musklerna. Mörkret tättnar kring ögonen och hjärtat börjar hoppa i bröstet. Ibland så får jag svårt att andas. Ibland måste jag fly. Fly dit jag kan springa och springa utan att stanna, köra i tvåhundra kilometer i timmen och kollidera så att eldsflammor uppstår och hoppas på att hela jag dekomponeras till otaliga partiklar. Men jag har två liv kvar och energin räcker till att ge mig kraften att springa trehundra meter till, falla ihop bakom en tegelmur, plocka fram ett vapen och avfyra det. Låta den blanka metallen genomborra ett pixelskapat bröst. Ibland känns det skönt.

”Det är en lätt utväg.” Viskar du. ”En utväg som blir en omväg och som inte tar dig någonstans.”

Jag bryr mig om dig. Du tjarar inte. Du blir inte arg. Du lyssnar, du pratar, din beröring lugnar. Jag förstår aldrig varför du stannar. Varför du springer för att hinna ifatt mig då klockan ringer och jag äntligen får gå därifrån. Från plågan, från de lärarsuckarna och elevknuffarna och bokstäverna som snurrar och snurrar och aldrig stannar där de ska.

”Du är bättre än dem.” Viskar du och jag absorberas in i dina ögon. Försöker hitta minsta spår av lögn men misslyckas. Jag finner bara din naiva hoppfullhet. Den som får dig att tro att du kan fixa mig. Ibland lurar du mig.

Ibland öppnar jag skolväskan. Ibland vässar jag en penna, ibland försöker jag minnas vilken sida det var. Slår upp den och börjar läsa. Läser en mening och vet inte vad jag har läst och läser om den och skriver svaret på pappret. Oftast kan jag svaren. Ibland skriver jag ned dem. Sedan vänder jag blad och upptäcker att någon har klottrat.

FUCKING ÄCKEL.

Jag biter ihop tänderna, river ut pappret, skär mig på fingret, inser vad jag har gjort, skiter i det, slänger högen med läxor på golvet och stirrar rakt framför mig. Det finns ingen poäng i att kämpa. Jag kommer aldrig att passa in. Vara del av något. Alltid ensam.

Idioter. Jag hatar alla på skolan. Det är ilska, det är frustration, det är sullet i skallen och hörlurarna åker på. Skriver in lösenord och så är jag inne. Detta kan jag. Här är jag bra. Här är det jag som har makten. Här gör jag vad jag vill. Här finns det inga konventioner. Här styr jag.

”Du isolerar dig bara mer och mer.” Vi har inte setts på en månad. Jag stirrar ut i tomheten framför oss. Mina mörkklagda fönster. ”Kom till skolan imorgon.”

”Vad ska jag göra där?”

”Få betyg, så du kan göra vad du vill sedan.”

”Jag kan göra vad jag vill nu, utan betyg.”

”Vad är det?”

”Dö.”

Dina fingrar. Smala men starka som borrar sig in i mina axlar. Din midnattsmörka blick som försöker ankra fast i min. Dina läppar ihopknipna. Du skakar på huvudet.

”Nej.” Och lika snabbt släpper du. Låter händerna falla till ditt knä. Låter blicken följa med. ”Du måste söka hjälp.”

”Vadå hjälp? Det är du som måste söka hjälp. Du tror fan att du kan komma och förändra mig.” Plötsligt är allting rött. Och jag vet i samma stund att du har rätt. Vilket får mig att göra ännu mer fel. Och det slår lock för mina öron när jag skriker på dig. När jag kör ut dig och inte orkar med din

oro. Och i samma stund som du är ute ur dörren så vet jag att jag älskar dig. Och att jag hatar mig själv.

Ibland infinner sig tystnader som utplånar. Ibland infinner sig tystnader som får de svagaste ljuden att träda fram. Andetag, skrapet av skolbänkar, handflator från tjugo elever som trycker sig mot golvet. Ljudet av ett vapens innersta mekanismer som klickar till när det osäkras. Ett kvävt skrik. Ibland bryts tystnaden lika fort som den uppkom. När fingret pressar mot hanen och avgrundsdjup skräck fortplantar sig i klassrummet, avgrundsdjupt hat, avgrundsdjupa sår i bröstorgar som inte alls är gjorda av pixlar. Utanför hörs sirener, steg som springer, röster som registrerar, rapporterar, och nu är det bara ett liv till som ska förloras innan spelet är slut.

Ibland uppstår frågan, varför fattade ingen?

Av: Matilde Villegas Bengtsson

NA11D, S:t Petri